

No tingues por

Un relat de: [llunalluneta](#)

Sempre m'han parlat del somni del primer món. De què allà només pel fet de nàixer ja ets considerada una persona i que no hi ha cap motiu pel qual no dorms a les nits, però tampoc ets desperta de dia. Que creuant el mar, ens podrem salvar i podrem viure en pau. No m'han parlat només d'eixe anhel, jo mateixa he somiat amb ell. He deixat volar la imaginació per un instant, en una d'eixes nits en què les circumstàncies no et deixen dormir. Però aquest conflicte no ens deixa ni alçar el vol, o imaginar alçar-lo, ens manté lligats a terra, com aquell ocell al qual la natura l'ha dotat d'ales i li les volen arrancar sense anestèsia.

Les morts s'eviten segons on caiguen i les vides es respecten en virtut del teu país. Quantes paraules i idees s'hauran perdut pels interessos d'alguns. El que controla, el que domina vol emmalaltir-te per vendre't medicina.

Vaig nàixer a Serekaniye, Síria, un dia de primavera. Els meus pares sempre han sigut uns fugitius de les regles. Ma mare, lluitadora convençuda de què les dones havien vingut al món a alguna cosa més que per ser l'adorn de la societat i el joguet dels homes. Repudiada per la seua família, extremista musulmana, quan als 16 anys va eixir al carrer sense vel. Després d'uns mesos vivint de l'aire i de la poca caritat que es pot tindre amb una jove rebel, Roni, la va acollir a sa casa, i des d'aleshores ell l'ha estimada com una filla i l'ha respectada en totes les seues decisions. Ma mare sempre ha estat molt agraïda a la sort per haver-li posat al camí a una persona que en eixe moment es va veure reflectit en ella. Mon pare, cap de les Unitats kurdes de Protecció Popular, sempre ha estat molt orgullós de nosaltres, la seua filla i la seua companya de vida (que és com li agrada a ell anomenar-la), i algunes nits em contava com es van conèixer.

Ell, era un fugitiu de l'Estat Islàmic que a l'edat de 15 anys havia quedat orfe i per això mateix demanava venjança. Així doncs, va formar un grup de resistència contra ISIS, el qual va voler actuar com més prompte millor. Van ficar una bomba a la seu de l'EI al seu poble, Alep, i com a conseqüència, van haver de fugir perquè eren més poderosos que ells en nombre i armes. Així que mon pare va quedar sense casa, sense feina i sense por. I va subsistir així, com va poder, vagant per alguns indrets dels quals mai sap dir-me el nom exacte... fins a arribar a Serekaniye. Va tenir la sort, segons les seues paraules textuals, de topar-se amb Nala, ma mare, i amb els seus ulls que transmetien una serenitat que mai ell havia trobat. Des del primer dia li va cridar l'atenció perquè no era gens comú que una dona vestira amb uniforme militar, en lloc de amb la típica vestimenta musulmana; i a més, sense vel. De fet, la gent que passava pel seu costat la mirava d'una manera despectiva, com si els fera fàstic. Però ell, sabia que era diferent, només amb l'orgull i el cap ben alt que portava, ho sabia. Va sentir la necessitat de parar-la i parlar amb ella, amb l'excusa de què si li podia donar un poc de menjar. A açò ma mare va contestar que sí de seguida quan la seua vista va anar a parar al xicotet pin que acreditava que era militant contra ISIS i que a ell li havien regalat en una visita que li va fer un altre comandant d'una brigada del poble veí. Quan Nala li va contar a Roni tot el que Subhy, mon pare, li havia contat durant el camí cap a casa, aquest va accedir a què es quedara a casa tant de temps com volguera i que no li faltaria de res, perquè com tiet Roni diu, a un company de lluita, encara que no el conegues, mai se li nega refugi. A més, mon pare tenia molta habilitat amb les estratègies d'atac i uns pensaments molt savis i profitosos. A poc a poc, ma mare i ell passaven cada vegada més temps junts, i parlaven de la seua manera diferent de veure la vida i el món. La versió de ma mare no la sé ben bé perquè és un poc més reservada en eixos temes, però, la de mon pare... Subhy es pot quedar hores i hores relatant-me històries i aventures que van viure o, simplement, una anècdota, una idea de la qual van parlar o alguna cosa que van fer. Jo ara reflexione i sincerament pense, que mon pare no tenia raons per no estimar-la. D'ençà que Roni va considerar que ja tenia una edat, ma mare sempre ha sigut una de les millors companyes de la secció femenina de la resistència contra ISIS, i sempre han destacat la seua manera de fer les coses, de lluitar i de veure la vida.

Al contrari que mon pare, ma mare s'emociona molt quan es tracta d'explicar-me coses que no entenc o donar-me un altre punt de vista a qüestions que em sorgeixen. "Badra, filla meua, tu ja saps que en la societat les dones sempre eixim perdent... Doncs tenim un avantatge que en l'àmbit del combat és prou important. Vols saber-la, amor?". Uns minuts abans ella havia notat que jo estava molt rara avui; un xic s'havia burlat de mi perquè deia que ma mare era una "boja, ovella negra" per no portar vel i combatre a les unitats de protecció. Vaig assentir, tot mirant-la atentament. L'admirava molt. "La majoria dels homes roïns que ens fan mal al pare i a mi són musulmans, reina. I els musulmans, per a la seua desgràcia, creuen que si els lleva la vida una dona, no podran anar al cel. És per això que no els agrada lluitar contra nosaltres. Per a un jihadist una lluitadora com tu, com jo o com qualsevol de les meues companyes és considerada una maledicció, com una visió aterridora... Però tu em veus bonica, no? O sóc una visió esgarrifadora?" I em va fer riure, i va riure amb mi. "Quan veuen una dona amb una arma, senten tanta por que comencen a tremolar. Ens volen fer pensar que són uns homes molt valents per al món per ens veuen i escapen a córrer". I jo li vaig preguntar, tota espantada: "Però, mamà, el papà també lluita i és un home...". "Sí, però el papà lluita per la llibertat i els homes roïns per llevar-nos-la." S'havia posat seriosa, em va mirar. I al segon ja estava fent-me cosquerelles.

És veritat allò que diuen que els esdeveniments de la infància marquen la teua adolescència i el que ve darrere... Ella em va ensenyar a valdre'm per mi mateixa. I reconec, que de petita, potser m'avergonyia un poc, perquè

totes les mares de les meues amigues portaven vel, anaven sempre tapades, i, en canvi, nosaltres teníem mala reputació a ulls de la maleïda societat. Però, a poc a poc, ensenyança rere ensenyança, amb l'ajuda de mon pare, he sabut passar a l'altre extrem, a sentir-me orgullosa de la meua família, de com són i del que m'han transmés.

Ara, a poc a poc, silenciosa, calmada, els ulls et van pesant, parpelleges lentament. Pareix que no quede res d'aquella dona que m'alçava quan queia per abraçar-me fort. No em mires, ja, no em veus, però respons obrint la boca cada vegada que t'ho demane. Els teus llavis es mantenen lleugerament separats, encara. No respons, ja no. Dolçament, t'adorms.

Per fi, la respiració és calmada, pacífica, relaxada. Ja has deixat de sentir el dolor que tant t'ha pesat aquests últims mesos. Aquella impotència que senties en veure a les teues companyes en plena acció i tu postrada al llit. Aquell dolor que senties quan veies a la teua filla, hereva de les teues destresses, però no totes les que podries haver-li mostrat perquè les adquirira; impotència per no poder-me ensenyar res més. Aquell turment que t'envaïa cada cop que pensaves en el teu company de vida perdut... A poc a poc, a mesura que avancen les hores, la pau que transmet la teua respiració va difuminant-se per donar lloc a inspiracions forçades i, sobretot, sorolloses expiracions. De sobte, tot es complica. El teu rostre, que semblava seré, incorpora noves gesticulacions. Ara t'esforces per respirar i sembla que el sedant no faça tot l'efecte que hauria de fer. Inspiracions i expiracions, ja, forçades, gens discretes, poc profundes. La velocitat de la teua respiració mai havia estat tan alta. Les hores segueixen avançant i tu no et dones per vençuda, segueixes lluitant, perquè, com deia aquell "l'única lluita que es perd és la que s'abandona" i tu no en saps, d'això, no n'has sabut mai, ets una lluitadora. I jo, asseguda al teu costat no puc fer res més que agafar-te la mà i prémer-te-la ben fort. No sé si amb la finalitat d'ajudar-te, o per no creure'm la idea que havia d'haver assimilat ja fa un temps, quan finalment ells feriren el teu cos. No ho sé. La meua ment es bloqueja.

T'observe fixament, no et trec la mirada de sobre. Contemple aquell rostre que, des de fa un temps, ha substituït el teu. Tot és silenci. De sobte, obres un fil les parpelles i a poc a poc deixes entreveure, cada instant una mica més, els teus preciosos ulls. Tens la mirada fixa i no respons. Deixes de fer soroll. Respirs lentament, a una velocitat extremadament baixa i ja no s'escolta res. Tot és silenci. I et mire. Seguisc mirant-te perquè sent que ja ets lluny, que la distància que ens separa és enorme i, a hores d'ara, insalvable. M'ajup al costat del llit. T'agafe la mà amb més força i, amb l'altra t'agafe el braç. El teu ventre és immòbil. Tot és silenci. Les llàgrimes em neguen els ulls i sent, impotent, com t'allunyes, com te'n vas. Dolçament, t'adorms.

El silenci és, ja, trencat. Corredisses pels passadissos per avisar els voluntaris de la campanya, Subhy. Massa tard, no han pogut acomiadar-se. Has obert els ulls i, si has vist alguna cosa, m'has vist i jo, he admirat, per darrera vegada l'increïble verd que tan orgullosa em sent de tenir amb mi. Els teus llavis, s'han obert, formant una mitja lluna, has somrigut, amb el rostre seré. I has mormolat una última frase: "Mai deixes que et lleven les ales". I, lentament, quasi sense adonar-me'n, tanques la boca i se't relaxen les commissures. Dolçament t'adorms. Per sempre.